

Arrest

nr. 216 853 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2018.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DAEM, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekster voert in eerste middel aan: “*Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van*

vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids – en redelijkheidsbeginsel.” Verzoekster voert in een tweede middel aan: “Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens.”

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de partijen bij beschikking van 24 oktober 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

In de beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het eerste middel lijkt, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven, zodat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet werden uitgevoerd. Dit volstaat als reden om een inreisverbod op te leggen. Wat betreft de duur, kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij stelt dat haar een termijn voor drie jaar wordt opgelegd enkel omdat zij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd en er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden. Aangaande de duur wordt gemotiveerd dat verzoekster meerdere asielaanvragen indiende, alsook meerdere aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven, acht de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel. Waar verzoekster aanvoert dat niet wordt gemotiveerd waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen verkregen worden met een inreisverbod van kortere duur, wijst de Raad erop dat de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat er gemotiveerd dient te worden waarom niet voor een kortere termijn werd gekozen.

Verder wordt er wel degelijk ingegaan op het concrete dossier van verzoekster en haar gezins - en familieleden. De verwerende partij motiveert dat het gehele gezin van verzoekster - haar man en haar drie kinderen - allen illegaal in het Rijk verblijven en allen terug dienen te keren naar het land van herkomst, zodat van een schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake is. Betreffende eventuele andere familieleden van verzoekster die in België verblijven, wordt gesteld dat verzoekster steeds de opheffing van het inreisverbod kan aanvragen. Er is dus geenszins sprake van een stereotiepe motivering. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dan nog betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster stelt dat er geen rekening wordt gehouden met haar hangende gerechtelijke procedures. De Raad ziet echter niet in waarom betreffende verzoeksters beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, gemotiveerd dient te worden. Dergelijk beroep is immers niet schorsend en een uitspraak, weze het een nietigverklaring of een verwerping, heeft geen invloed op de verblijfstoestand. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat er geen afdoende onderzoek zou zijn gebeurd of dat het kennelijk onredelijk zou zijn om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet lijkt aldus niet te kunnen worden aangenomen.

Waar verzoekster in het begin van haar eerste middel aanvoert dat rekening moet worden gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, heeft deze bepaling betrekking op bevelen om het grondgebied te verlaten. Nu de bestreden beslissing in casu een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, kan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

Ook het tweede middel lijkt ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft en verzoeksters theoretische uiteenzetting onder punt 4 van haar tweede middel aangaande artikel 8, tweede lid van het EVRM aldus niet relevant is.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM inhoudt, dat de motivering van de bestreden beslissing nergens toelaat vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan en dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven en haar minderjarige schoolgaande kinderen. Evenwel wordt er in de bestreden beslissing, zoals supra reeds werd uiteengezet, aangaande artikel 8 van het EVRM wel degelijk een afweging gemaakt. Er wordt gemotiveerd dat verzoeksters gehele gezin illegaal in het land verblijft en dat zij allen dienen terug te keren. De uitvoering van het opgelegde inreisverbod houdt zodoende volgende de verwerende partij geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar privéleven, maar zij brengt thans geen enkel elementen aan om zulks een privéleven te staven. Alleszins betreft verzoeksters situatie geen bijzondere feiten of omstandigheden - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond waarvan uit het recht op respect voor verzoeksters privéleven de negatieve verplichting voortvloeit voor de verwerende partij om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Wat verzoeksters kritiek betreft dat er geen rekening werd gehouden met de hangende beroepsprocedure bij de Raad tegen een onontvankelijkheidsbeslissing van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan het volstaan te herhalen dat dergelijk beroep geen schorsende werking heeft”.

1.3. Verzoekster richt op 13 november 2018 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 januari 2019 staat het volgende vermeld: “De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking van 24 oktober 2018 die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing is op inreisverboden en dat dit een verkeerde omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Er dient dus volgens hem wel degelijk rekening gehouden te worden met de elementen die opgesomd zijn in artikel 74/13, waaronder het hoger belang van het kind. Daarenboven stelt hij dat de bestreden beslissing niet verder ingaat op het privéleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind, dit in het kader van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij wijst erop dat de kinderen 12, 10 en 4 jaar oud zijn en dat het jongste kind alleen Nederlands spreekt. De oudste kinderen kunnen geen Albanees schrijven. De kinderen volgen hier allen school. De verwerende partij repliceert dat in de beschikking reeds werd gesteld dat artikel 74/13 VW enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen en dat in het inreisverbod voldoende werd gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM.”

1.5. Verzoekster is van oordeel dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wel degelijk van toepassing is op inreisverboden en dat rekening diende te worden gehouden met haar privéleven en het hoger belang van het kind in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij een aantal specifieke elementen oplijst. De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift reeds heeft ontwikkeld dat ook bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de elementen die worden opgesomd in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, zijnde de elementen die worden opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij heeft hierbij echter gespecificeerd dat uit het bestreden inreisverbod *“niet blijkt of verweerder heeft rekening gehouden met het gezins-en familieleven van verzoekster”*. Verzoekster kan thans bij haar verzoek tot horen niet dienstig voor het eerst wijzen op een ander element waarvan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gewag maakt, met name het hoger belang van het kind. Het verzoek tot horen dient niet om onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te zetten. Verder wordt er in de bestreden beslissing – zoals wordt uiteengezet in de hierboven vermelde beschikking – wel degelijk een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij er wordt geuid dat het hele gezin illegaal op het grondgebied verblijft en alle gezinsleden dienen terug te keren. Waar verzoekster er thans op wijst dat haar kinderen 4, 10 en 12 jaar oud zijn, enkel het jongste kind Nederlands spreekt en de oudste kinderen geen Albanees schrijven, zijn dit elementen die zij niet heeft aangehaald in haar verzoekschrift. Het verzoek tot horen dient zoals reeds gezegd niet om onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te zetten. Wat betreft haar privéleven, wordt er in de hierboven vermelde beschikking uiteengezet dat verzoekster nalaat om elementen aan te brengen die zulk een privéleven staven. De beschikking stelt tevens, *“Alleszins betreft verzoeksters situatie geen bijzondere feiten of omstandigheden - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond waarvan uit het recht op respect voor verzoekers privéleven de negatieve verplichting voortvloeit voor de verwerende partij om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod.”* Verzoekster brengt hiertegen niets in. Nu er in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging is terug te vinden aangaande artikel 8 van het EVRM en verzoekster het belang van het kind niet als dusdanig heeft ontwikkeld in haar verzoekschrift maar gefocust heeft op haar privéleven en het gezinsleven dat zij en haar gezin hebben opgebouwd in België en hierbij uitweidt over artikel 8, tweede lid van het EVRM en verwijst naar niet schorsende hangende procedures bij de Raad, ziet de Raad niet in welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gelet op het gestelde in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn in casu wel degelijk van toepassing is. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA